

אסם - להעמידו לדין. זה עדיף על העי... מרת המצפון היהודי במיחון כה קשה. בגליון אחר זיעזע אותי עניין הכושים העבריים. העובדות שהבאתם לא קראתי באף מקום. וממש מזועזע לדעת שדברים כאלה קורים במדינת היהודים. אני ממש מברך אותכם.

אפרים שילון, נצרת עליית

וערה ציבורית

לחקירת המעצרים המנהליים!

בקשר למכתבו של המשורר הערבי פאר זי אל-אסמר, ברצוני להעיר שזו בעיית רבים מהמשכילים הערביים בארץ. עד היום יושבים עשרות ערבים במעצר מנהלי ללא שום אשמה. המטרה של המעצרים היא להתנכל להם ולהפעיל פחד על הצעירים הערביים. שלא יפצו פה. אני מציע לכם להציע הקמת ועדת ציי בורית שתבדוק מיקרים דומים.

סולימאן זועבי, נצרת

המישור

לא בסדר

מיכתבו של אל-אסמר זיעזע אותי ממש. הוא מצביע על מצבה של קבוצת האנשים המקופחים ביותר בישראל - הערבים. די שבמשרד מסוים תיפול הכרעה שערב כי מסויים חשוד, ואדם כזה צפוי למעצר ללא משפט ולמאסר-בית ממושך. דהיינו, לשלילת חרותו - ואין פוצה פה ומצפצף. ברצוני להביע את מחאתי, כאורה בר מדינת-ישראל. על קיום מצב-דברים כזה.

שמואל מירן, חולון

תינוק

בהשאלה

"העולם הזה" 1782, "טרנדזה במשפחת בנאי" על הסיכסוך בין גברי ואורנה בנאי. תגידו, אתם חושבים באמת שהקוראים שלכם מטומטמים?

מה פתאום הרמו המצולם בתמונת השער האחורי, כאילו שהבן של אורנה וגברי נולד לפני הנישואים. הפוטרימונטו שלכם

אורנה, שירלי וגברי

אומנם מוצלח, אבל אנתנו יודעים שאוריה נולד אחרי הנישואים ולא לפניהם. בקומה ומשה ברוכין, חיפה

תמונת השלושה שימשה כהזמנה לתחנת אורנה וגברי. התינוק שבתמונה היא שירלי, בתו של אמרן הגששים אברי הם (פשוט) דשא, שהושאלה לזוג רק ל צורכי צילומים.

ליניץ' לצה"ל או ליניץ' לדימוקרטיה

אלוף בצלות ואלוף שום-דבר, נחרדו למקרא "רצה האופי של מוסד שלם - צה"ל" כשקראו את מאמרה של סילבי קשת בידעיות אחרונות - ונרגעו כשר העולם הזה יצא להגנת כבודו של הצבא. ידעיות אחרונות התנצל על מאמרה של סילבי קשת - והעולם הזה יצא לנקום את נקמתם של אלופי-צה"ל, או אולי של כמה מחברי המערכת בעצמם. המשמיצים השמיצו, הנוקמים נקמו והדימוקרטיה - רק לה אין מנגנון של תביעה כללית, כדי לקרוא באמצעותו לדין את המשמיץ אותה. בהעדר תביעה ואימים בדיבה - אין הדימוקרטיה יכולה לקבל את ההתנצלות. המגיעה לה, על ההתנצלות של ידעיות אחרונות וההשמצה של העולם הזה.

סילבי קשת כתבה רשימה שנועדה לזרוק אור ולהטיל צל על מעשיהם של קצינים גבוהים בצה"ל. היא עשתה זאת בצורה לא כל-כך מוצלחת, כשהקוראים יכלו לה- סיק מרשימתה כי אותו אלוף שבנה את מצודת-כפר הוא גם שתיכנן אותה, כשהוא חובש כובע שחור, מאכיל אריות בכפית וגומע שמפניה מגביעים המושטים לו עיי מלצרים-בשירות-חובה.

הוויכוח בין סילבי קשת, צה"ל והעולם הזה איננו על ההחלטה להעניק את פרס פוליצר או פרס-אברני לכתבה תמה ומוציאת - הוויכוח הוא אם מותר, או אסור, להפנות את תשומת הלב כי גיבורי המלחמה "שהמדינה העניקה להם) סמכויות לשלוח אנשים למשימות העלולות לעלות להם בחייהם..." משתמשים בסמכויות אלה למשימות שהמדינה לא העניקה להם סמ- כות לבצע אותן כלל.

בוויכוח זה נכשל העולם הזה, לצערי, בצורה מאד לא מוצלחת, כשהוא יוצא למסע-צלב מדומה להגנת קוואק-לא-נגזל. שיש לו יותר דרכים להבטיח את שמו.

כבודו ומעמדו, מאשר העיתונאית סילבי קשת שהאריה של העולם הזה יצא למלחמה עליה, בלי מורא ובלי משום פנים. קשה להבין מה הקפיץ את העולם הזה - האם זו הפעם הראשונה שמגיעות לאור- גיהם, שמועות ועדויות, מפי חיילים רבים בשירות-חובה ומילואים, על האופן בו ממלאים כמה קצינים בכירים את תפקי- דיהם החשובים? האם אין צורך לברר שמועות אלה אם זדוניות הן אם לאו. הרי רשימתה של סילבי קשת היא הזדמנות זהב, ציבורית ומשפטית, לברר את אמיתותן של שמועות אלה, שבמידה והן נכונות הרי יש צורך בפעולה נמרצת כדי להקדים תרופה למכה עוד יותר חמורה.

סילבי קשת האשימה - צה"ל צריך בהחלט לתבוע חקירה, להגיש תביעת דיבה, להעמיד את המשמיצה לדין. העולם הזה עדיין איננו הערכאה המשפטית המת- אימה לתבוע לדין, להחליט בעניין, לפסוק, לגזור את גזרי-הדין ולהוציא לפועל. כל זה ביחד זה באמת יותר מדי. על מעשה ליניץ', אמיתי או מדומה, אי-אפשר להשיב במעשה ליניץ'.

אם צה"ל אינו רוצה לתבוע את סילבי קשת וידעיות אחרונות לדין - חובתה של התביעה הכללית של המדינה לעשות זאת. שר-הבטחון, ראש-המשלה ושר המשפטים אינם יכולים ואינם רשאים

על היועץ המשפטי לממשלה להציל אותנו, הקוראים והאזרחים, ממעשי הליניץ' שעשתה קשת בצה"ל והעולם הזה בקשת, בדרך הדימוקרטיה לבדיקת האשמותיה של קשת - הדימוקרטיה זקוקה לדין-צדק, ו- בהקדם האפשרי.

אלכס מסיס, תל-אביב

ארכס מסיס, תל-אביב

טעות

לעולם צודקת

"יש להתכונן לקראת תופעה של נישואי תלמידים בגיל בית הספר התיכון". דברים אלה אמר אמש ד"ר י. בן-יוסף, יו"ר המר עצה הזדגוגית של הסתדרות המר רים... בסמפוזיון על חינוך מיני שנערך בתל-אביב (מערב, 28.10.71).

עופרה קפלן, תל-אביב

קוראים השוחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצופים תמר נות למכתביהם.

תקליטים

השיגעון החסידי בפיומן הישראלי מתחיל כנראה להתייבש, אם לשפוט לפי פסטיבל הזמר החסידי תשל"ב (הד ארצי 14203) אשר הוציח את המארע שהתרחש לפני כמה שבועות בהיכל התר- בות.

פסטיבל זה, שהניב בשנים קודמות כמה פירות אהודים מאוד, כמו "האר עינינו", "יברכך", או "ידיד-נפש" נשמע השנה, הרחק מאורות-הבימה והתלהבות התחרות, חד גוני וחסר השראה באופן יוצא מן הכלל.

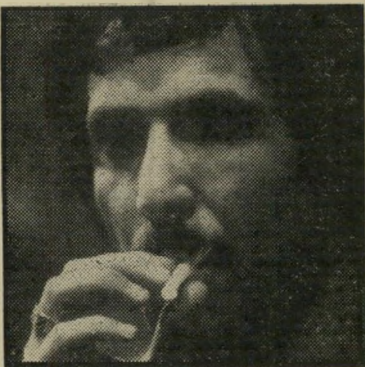
הרצון המאולץ של המלחינים, המעבדים והזמרים, להגיש פיומונים שהם ספק חסידיים, ספק פיומוני-קצב, ספק להיטים, הביא הפעם לידי כך שכל השירים דומים זה לזה, עד שאין כמעט להבדיל ביניהם, ואף אחד מהם אינו שיר חסידי, ואף לא פיומוני-קצב או להיט, והו סתם אוסף של ימורים מזורים, לא בשריים ולא חלביים, אשר ההבדל היחיד ביניהם הוא המבצר עים.

שני קשת זכה לפרס ראשון ("שישו ושמחו") רק משום שזאת שנת שני קשת במיצעדים, כי השיר דל ומשמעם לא פחות מן השאר. "חמדת ימים" של קרלי- כד, בסיפול "שובני ציון" היא דוגמה ומופת למה שקורה כאשר מנסים להפוך בכוח אמונה אמיתית בדברי המקורות, ללהיט עם גיטרות, הצצרות ודיסוננסים. קרליבך עדיף בכל אחד מימות השנה, ואם יש טעם להמשיך את הפסטיבל הזה, אולי צריך היה לתת לרבי המרקד ולחב- ריו, לנהל אותו, הם יודעים בדיוק כמה המדובר.

תיאטרון

רק לעתים רחוקות מודמן לשחקן צעיר וחסר-נסיון יחסית להיכנס, בפעם הראשונה, לתפקיד ראשי במחזמר שכל דמויותיו הן צללים שתפקידן להבליט את תלת-המימדיות שלו. ולעתים רחוקות עוד יותר קורה ששחקן בלתי-מנוסה כזה, מצליח במשימה המסוכנת, ומחזיק את ה- הצגה כולה על הכתפיים.

אבל זה בדיוק מה שעושה אושיק לוי בשמחה בנמל (מפיק: אורגד ורדימון, אולם אלהמברה, 19) כשהוא מגלם מין יהושע פרץ מומר, המלהיב פועלי-נמל בברק שבעיניו ובמרץ שבהתנהגותו, מר ביל אותם לשביתות ולדרישת תנאים טובים יותר, ומסתבר, כפי שאפשר להסתברך רק במחזמר, עם בתו של מנהל-העובדה.

אושיק לוי מזאקו

נוכחותו של אושיק לוי והחינוניות שבה הוא מפזר את הלצותיו, במיבטא מרוקאי סהור (הוא היחיד בין כל השחקנים ש- אינו שוכח את מיבטאו גם כשהוא מזמר), היא בעצם הסיבה העיקרית לראות את שמח בנמל.

הסיפור של יורם מטמור, ושמעון ישרי- אלי, על צמד חברים שכמעט ונפרדים בגלל אשה, על רקע תסיסת פועלי-נמל, הוא במישקל-נועה. החומר - ברמה של "אשתי דומה לפולקסדאגן, אי-אפשר לדי- עת מה קדימה ומה אחורה" הפיומונים של דן אלמגור לא יעשו היסטוריה, המר-